

Zita Mažeikaitė. Vlado BRAZIŪNO nuotrauka

Zita MAŽEIKAITĖ

* * *

*Yra dalykų,
kurių nereiktų pasakoti.*

*Jie iš kitos tikrovės,
nujaučiamos, bet nepažintos,
nesuprantamos.*

*Sukasi ant liežuvio galo,
lenda galvon,
braunas į sapną,
visaip gundo,
kankina,
vilioja,
keri.*

*Kaip toj pasakoj:
vaikščiok po visus kambarius,
tik į vieną – užgintą – neik.
Nors raktas –
tavo saujoj.*

Vilniaus paveikslų galerijoje

*Vos įžengiau, ir susmigo
nuo visų sienų
tamsių akių žvilgsniai.*

*Etmonai, maršalkos,
kancleriai, vaivados –
didikai,
žinantys savo vertę.
Jų pagyvenusios žmonos
saulės nemačiusiais veidais,
išdidžios matronos,
nė kiek nepasenusios
per šimtmečius.*

*Salės kampe –
suvalgusi prižiūrėtoja,
marinama snaudulio.
Niekieno neįamžinta.*

* * *

*Vasaris
neskubėdamas
lieja žvakę prie mano lango.
Kasdien ji storėja,
ilgėja,
kapsi.*

*Klajoju
po tą ledo kalną,
apšviestą saulės,
po krištolo
vaiskumą.*

*Bijau
varveklių daužytojų
ir kiemsargio,
nešino ilga lazda
kaustytu galu.*

*Vakaras ima slėgti
kaip volas.
Susigūžusi siela apmiršta.*

*Nemiga
kreivais pirštais
naršo pasąmonę.*

*Suranda
seniai užmirštą nuodėmę,
sumezga tarytum nutrūkusį siūlą
ir išsiviepus sako:
vyniok.*

* * *

*Po ketvirtinių
kaimynės sūnus
surinko motinos skaras ir sumetė
į bulvių duobę pamiškėj.*

*Kelias vasaras
bluko neišblukdamas
skarelių rožės, našlaitės, lelijos.*

*Tik šiemet
po ilgo lietaus
žalia samana pasigailėjo –
švelniai užklojo savo kilimu.*

2-ame ir 18–19 puslapiuose spausdinami Poetės eilėraščiai skelbiami pirmą kartą.